

Lương Sĩ Hằng

Tự Kiểm Chứng Minh Chánh

TỰ KIỂM CHỨNG MINH CHÁNH

Thưa các bạn!

Sau mười sáu ngày du thuyết tại Washington D.C. Chúng tôi đã bình an trở về MONTREAL. Với tinh thần xây dựng và học hỏi trên đường tu học của chúng tôi. Chúng tôi cảm thấy chúng tôi đã gặt hái rất nhiều trong thời gian lưu trú tại Washington D.C. Chúng tôi rất vui vẻ trao đổi rất nhiều về những sự thắc mắc giữa bạn bè tu học của chúng ta, một số không nhiều, có cả người Mỹ và người Việt với tình thương cảm động giữa người Việt và người Việt của chúng ta đã xa quê hương, sống nơi đất khách quê người nhưng vẫn được sưởi ấm.

Chúng ta được gần nhau hơn và hiểu nhau hơn về phương thức tu luyện hiện tại để đóng góp cho nhau, xây dựng rõ ràng và tự thức, nguyện đi về đường lối

huyền vi sẵn có, tùy khả năng của mỗi trình độ, rồi tự học hỏi và tiến hóa! Tôi cảm thấy mọi sự đều do Bề Trên an bài sắp đặt cho chúng tôi có cơ hội được tiếp xúc càng ngày càng đông đảo những người đã thức tâm, hiểu được chơn đạo trong lúc bước thẳng vào trong nội thức của chính mình, sử dụng khả năng sẵn có của chính mình. Tôi thấy mọi người đều hoan hỷ khám phá ra những nội thức huyền vi sẵn có của chính mình. Ở bên trong của chúng ta càng ngày càng được quét dọn thanh nhẹ và sáng suốt.

Cho nên trong thời gian cấp bách và chúng tôi, một số người không đông, nhưng mà biết thương yêu nhau, xây dựng cho nhau, đầy thanh điển, đầy sự cởi mở, để đi tới sự sáng suốt sẵn có của chính mình! Bề Trên đã ban cho chúng tôi, rất nhiều thanh điển, về tu học và chúng nghiệm ngay trong nội thức mà kẻ chưa tu như người đã và đang tu thấy mình bơ vơ vì

sự trì trệ sẵn có của chính mình. Cho nên mọi người nguyện cố gắng sức mình, trở về thanh nhẹ, trở về du dương hơn, sáng suốt hơn, để ổn định tâm thức. Trong đêm thanh vắng không ai giúp chúng ta bằng ta tự giúp.

Cho nên chúng ta mỗi người đã lớn tuổi rồi, hiểu rõ rằng, cuộc đời tương lai, phải sống với sự thiên nhiên thanh nhẹ, sự vĩ đại vô cùng của Thượng Đế đã an bài, đem lại cho tâm thức của chúng ta sự thanh nhẹ và tự tìm lấy con đường giải thoát, tránh cảnh luân hồi tại thế, dẹp tan mọi sự mê loạn, tranh và chấp, để sống cảnh bình thản trước sự động loạn của cảnh đời hiện tại, mỗi gia đình đều có, mỗi tâm thức đều có!

Bây giờ chúng ta chịu xây dựng, ở sau này lần lần chúng ta sẽ tự đạt. Với phương pháp công phu rất đơn giản và với một triết lý thực chất, mỗi người

phải tự hành để thấy, tự dọn để đạt tới sự thanh nhẹ và sáng suốt. Tôi cảm thấy đó là trách nhiệm của mọi cá nhân. Cho nên phương thiền này là phương thiền của mọi cá nhân, không phải phương thiền của một người nào điều khiển, ngoài tâm linh của chúng ta tự thức và tự điều khiển đó thôi!

Cho nên mọi người đều lập lại trật tự để trở về nơi chỗ động loạn nhất: quê hương của chúng ta, đang hoành hành mọi ác khí, mọi trần trược! Bây giờ chúng ta thấy rõ rằng: Mình phải tự gánh vác và phải lập lại trật tự cho chính mình. Khi chúng ta lập lại trật tự cho chính chúng ta thì của cải đó không bao giờ mất cả.

Chúng ta sẽ về nơi linh địa đó và chúng ta sẽ sống chung trong cảnh vinh quang, huynh đệ thương yêu trong vòng trật tự của đại chúng! Cho nên phần hồn

của chúng ta là quan trọng, phần hồn của chúng ta là cấp chỉ huy của tiểu thiên địa này, nếu chúng ta thấy phần thanh nhẹ đó cần thiết.

Dù ở mặt trận nào chúng ta cũng cần thiết sự thanh nhẹ, hướng thượng mới xây dựng đạo đức, mới trở về nền tảng của một chủ nghĩa hòa đồng thương yêu và xây dựng đời đời bất diệt của Thượng Đế đã ân ban.

Có sự hỗ trợ sáng suốt của Bề Trên mới xây dựng cho tâm linh chúng ta tiến hóa trong thức vô cùng để cứu độ, chứ không phải trong thức phá hoại! Cho nên tất cả mọi người chúng ta là một chiến sĩ của Thượng Đế ở tương lai! Biết tu mới biết trở lại thời gian quý báu đó và tâm thức quý báu để cùng nhau xây dựng cho quê hương xứ sở tương lai. Cho nên chúng ta phải lập lại trật tự tâm lẫn thân, trước khi

chúng ta xuất phát và chúng ta đi trở về với một chỗ thanh tịnh mà chúng ta đã từng mong ước hằng đêm hằng ngày. Cho nên các bạn đã và đang xây dựng, không nhiều thì ít, sự gặt hái đó và sự tinh vi trong nội thức của các bạn! Cho nên các bạn thấy rằng, chúng ta có trách nhiệm, có trách nhiệm đối với nhân quần sẵn có đã qui định của Bề Trên.

Chúng ta có âm thanh, đồng loại với chúng ta, thông cảm lẫn nhau và tìm hiểu sự sáng suốt của chính mình, để cống hiến cho cộng đồng nhân sinh của mảnh đất eo hẹp đó. Cho nên trong giờ phút này là giờ phút chúng ta phải tự thức trước tiên, nhiên hậu mới hành động.

Cho nên mỗi mỗi chúng ta đã tu, chúng ta phải hiểu rõ tất cả những căn bản y lý của mỗi cơ năng trật tự làm việc trong cả càn khôn vũ trụ. Chúng ta rất cần

thiết xây dựng cho tâm linh của chúng ta. Cho nên chúng ta phải hòa tan với mọi trạng thái, mọi nơi mọi giới, để thực hiện càng ngày càng rõ rệt hơn, càng sáng suốt hơn, rồi chúng ta sẽ liên tục xây dựng trong một khối sáng suốt qui mô, một điểm sáng cho cả càn khôn vũ trụ ở tương lai!

Cho nên các bạn và tôi cũng vậy. Chúng ta phải chấp nhận gánh vác, sửa mình để trở về sự căn bản sẵn có của chúng ta. Cho nên hôm nay, tôi được tái ngộ các bạn và chúng ta đồng vui vẻ tìm hiểu cơ năng sẵn có của chúng ta để sử dụng lấy quyền năng tâm thức của chính mình, để tiến tới sự đời đời bất diệt ở bên trên. Chúng ta còn phần hồn đang điều khiển thể xác và đang chấp nhận học lập lại trật tự sẵn có của chính mình!

Cho nên cái công việc làm của tôi hiện tại không

bao giờ dừng, liên tục, liên tục để sửa mình trong chu trình tiến hóa. Như các bạn hiện tại có gia đình, không có gia đình, cũng thương nhớ quê hương, cũng ở trong chương trình xây dựng tương đương với chúng ta. Cứ mỗi người chúng ta đều xây dựng trong tinh thần sáng suốt là tương đương với nhau. Cho nên ngày đêm phải lo rèn luyện tâm thức và thực hành để sáng suốt.

Đừng có ngộ nhận rằng chúng ta thành đạo! Chúng ta chưa! Ta phải học nhiều hơn, chúng ta chưa đạt tới mục đích, chúng ta tu luyện nhiều hơn để đạt tới sự sáng suốt, từ từ đi tới sự thanh nhẹ. Cho nên các bạn không nên vội cho mình là đúng, nhưng mà chấp nhận chúng ta phải học.

**HỌC BÀI KHÓ CHỪNG NÀO THÌ TÂM LINH
CHÚNG TA SẼ TIẾN NHIỀU CHỪNG NÀY! Khi**

ta bước trở về quê hương của chúng ta, thì chúng ta mới rõ rằng: bài học của Thượng Đế đã ân ban cho chúng ta, chúng ta phải có chữ nhận học nhận trước tiên mới xây dựng cho đất nước. Cái đó mọi người chúng ta phải cố gắng nhận nhận, thì chúng ta có sự sáng suốt!

Cho nên thời cơ sẽ đến với chúng ta và chúng ta sẽ ứng phó mọi sự trong tinh thần trách nhiệm bất vụ lợi. Đó là một khối tinh vi ở tương lai và sẽ đem ra cống hiến cho nhân quần đại chúng ở tương lai!

Phương thiên – phương pháp của chúng ta không phải gây sự động loạn cho chính mình. Nhưng mà chỉ những người đã có bệnh hoạn, đã có sự suy yếu của thần kinh nhưng mà không chịu thực hành cho đúng, ngược lại làm sai rồi đổ lỗi cho phương pháp thiên này! Cái đó là một điều đáng tiếc của những người đó nhưng mà chắc chắn rằng nếu những người

đó không hiểu được họ thì họ sẽ lạc vào trong rừng
tăm tối mà thôi!

Hiện tại chúng ta hiểu được. Chính chúng ta xây
dựng cho chúng ta chứ không ai có thể xây dựng
cho chính mình! Thì lúc đó chúng ta gặt hái trong sự
sáng suốt. Cho nên không nên làm những chuyện bất
chánh nhưng mà xét mình có ngu không, xét mình có
bị động loạn không, xét mình đã thặng hoa chưa, xét
mình đã đạt được sự thương yêu của Bề Trên đã ban
bố cho chúng ta chưa?

Hằng ngày các bạn có thanh khí điển của cả càn
khôn vũ trụ, nếu các bạn biết sử dụng thanh khí điển
đó, chẳng có một ai có thể lường gặt các bạn được
ngoài bạn! Bạn không chấp nhận, không hưởng và
không khai triển trong nội thức của bạn thì các bạn
chỉ gặt hái được một giới hạn nào đó thôi! Đó là luật

công bằng của định luật tiến hóa! Cho nên chúng ta không có bị lường gạt và tự sửa mình! Nhưng mà chúng ta không ở nơi đây và chúng ta sẽ bước vào rừng sâu nguy hiểm nhưng mà tâm thức của chúng ta cùng hướng thượng, trật tự của càn khôn vũ trụ ở trong ta. Khi chúng ta thức tâm được rồi thì ở đâu cũng vậy thôi, không có gì đáng mong, đáng tiếc, đáng sợ! Sợ nhất là lười biếng sẵn có của chính mình, rồi tự biện hộ sự lười biếng đó, đem ra làm cho nhân quần hoang mang! Đó là cái tội đáng tiếc! Và sẽ lâm cảnh khùng điên ở tương lai!

Cho nên những người, nhiều người bước vào vô vi, tu nhưng mà kỳ thật, miệng nói tu tâm chưa tu, tưởng rằng đây là một cái ảo thuật, đây là một phương pháp để làm bùa phép, để làm những cái chuyện gì, để có thể điều khiển người khác! Cái đó là điều sai lầm vô cùng! Kỳ thật chúng ta tu cái phương pháp này là trở

về với sự thanh nhẹ và tự sửa mình để tiến hóa mà thôi. Tôi đã nói: ông tu ông đắc, bà tu bà đắc! Không tu cho mình thì không ai tu cho chúng ta được hết!

Cho nên chúng ta phải hiểu rõ cái đường lối vạch định bởi Thượng Đế là sáng suốt! Con người có mắt, mũi, tai, miệng, tay chân nhưng mà kẻ được toàn hảo, người bị bệnh hoạn, tại sao? Người bệnh hoạn đó đã bị sự cảnh cáo của sự quá trớn của họ! Mà bệnh hoạn do ở đâu sanh? Do tánh sanh. Tôi đã thực hiện cái tánh suy luận những sự bất chánh và không chịu hành, thì đâm ra khùng không hay, tưởng mình là đã đạt thành, tưởng mình là thông minh hơn, giỏi hơn mọi người khác, tưởng mình đã khám phá được một việc vô cùng siêu diệu! Đó là điều sai lầm!

Cho nên các bạn một ngày tới tối không hành được bao nhiêu, nói thì rất nhiều mà hành động không

được bao nhiêu! Chính các bạn cũng đã xác nhận trong thân tâm các bạn! Cho nên chúng ta phải đi trong tuần tự của chính mình, nhiều người nói tôi tu đã một năm, vậy chớ được bao nhiêu giờ? Hai năm được bao nhiêu giờ? Mười năm các bạn được bao nhiêu giờ? Bao nhiêu giờ các bạn đã chấp nhận chịu sửa? Hành triễn trong nội thức của các bạn? Nhưng mà các bạn cũng chỉ hành động mà thôi. Người ta nói soi hồn thì các bạn soi hồn, người ta pháp luân thì các bạn pháp luân, người ta nói thiền các bạn thiền nhưng mà tâm thức không thay đổi, không chịu hướng thượng.

Cái phương pháp công phu là một cái phương tiện để lập lại trật tự cho các cơ năng trong bản thể mình. Và ý chí chúng ta hướng thượng! Sự hướng thượng đó nó phải trở về trật tự ở bên trên thì thừa tiếp cái thanh điền bên trên nó mới hút chúng ta tiến! Chúng

ta càng ngày càng sáng suốt hơn, chứ làm sao càng ngày càng ngu hơn? Động loạn hơn? Đó là chúng ta chứng minh rằng chúng ta đã hướng hạ! Thay vì hướng thượng!

Cho nên lẽ đó, lỗi của chúng ta, còn người truyền pháp đã nói rằng: Phải hành như vậy, như vậy.... Nhưng mà kỳ thật không hành, rồi nghĩ chuyện hơn thua, nghĩ chuyện tâm tối, nghĩ chuyện trục lợi cho cá nhân thì đương nhiên sẽ bị một hình phạt, nó rõ ràng, nó rất phân minh! Dù các bạn học một tôn giáo nào, một đường lối nào, mà các bạn hướng hạ và hướng ngoại thì tự nhiên nó sẽ động! Mà các bạn hướng nội thì các bạn sẽ nắm vững tình thế tiến hóa bất cứ nơi nào, trong tình thương và đạo đức rõ ràng! Xây dựng tiến hóa đời đời không bao giờ bị lừa gạt. Chính mình sống trong sự sáng suốt, chấp nhận để tiến hóa, bất cứ hoàn cảnh nào.

Tôi đã nói, âm thanh của các bạn, những cái gì của các bạn đều là mượn của Thượng Đế học để tiến hóa mà thôi! Chứ không có cái gì các bạn đem xuống đây đâu mà các bạn nói các bạn mất! Cho nên các bạn cứ tạo sự động loạn cho thần kinh các bạn rồi các bạn thấy các bạn mất! Mà các bạn hòa đồng đi lên thì các bạn đâu có còn mất nữa! Ở thế gian các bạn là người hòa đồng và sự sáng suốt các bạn tiến hóa tới vô cùng hưởng thượng ở bên trên thì làm sao các bạn lại mất được? Trừ phi các bạn sử dụng một phần sáng suốt nào sẵn có của các bạn để hướng vào một cái sự động loạn bất chánh thì đương nhiên nó phải xóa bỏ cái thanh nhẹ mà các bạn đã từng xây dựng.

Cho nên nhiều bạn đã tu và cho mình là hay, tưởng lầm rằng mình đạt, rồi một ngày nào đó mất hẳn sự thanh nhẹ đó, rồi không biết đường nào nói, rồi bơ vơ, rồi đâm ra đổ lỗi cho cái pháp. Cái pháp là

phương tiện! Tôi đã nói các bạn rằng: Đây là phương tiện, đây là phương pháp để tự trị, để hỗ trợ cho cơ thể được trở lại trật tự sẵn có của mình. Rồi nó phải hướng thượng và phần hồn nó phải ý thức rõ, phần hồn của nó là đời đời bất diệt. Cho nên nó mới thấy rằng: Sự tiến hóa chính nó kiểm chứng với cái phương pháp công phu này, nó đã tiến! Hằng ngày tôi đã nhận biết bao nhiêu thư từ, sự thăng hoa, sự tiến hóa của mọi người, cũng có người bị thoái bộ vì sự nhầm lẫn. Tôi đã giải thích, thì người đó đã đạt tới sự sáng suốt!

Cho nên các nơi, các bạn tu phải hiểu: PHÁP LÝ mà chúng ta phân tách rất rõ ràng khi chúng ta bước vô tu. PHÁP LÝ VÔ VI là cái sự không không, vậy chúng ta phải luôn luôn giữ phần thanh nhẹ, không có suy tư cái chuyện ngoại cảnh động loạn nữa.

KHOA HỌC là chúng ta sẽ tiến triển tùy hoàn cảnh phải tiến. Hoàn cảnh nào các bạn cũng có cơ hội để quán thông sự sẵn có và hoàn cảnh nào cũng hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ, hoàn cảnh nào cũng nằm trong ý chí sáng suốt của Thượng Đế nếu chúng ta hướng thượng!

HUYỀN BÍ là cái mắt phàm không thấy nhưng tâm thức chúng ta thấy rõ ràng! Từ ngày tôi động loạn, hút thuốc, ăn nhậu, càng ngày càng gây động loạn thần kinh của chính tôi. Ngày nay tôi bỏ rồi tôi thấy càng ngày tôi thấy cởi mở hơn. Cho nên nhiều người có một điều thuốc mà không bỏ được! Đó là tự hại lấy phổi, tự hại lấy thần kinh mà không hay. Rồi nói rằng cái phương pháp này không hay, làm cho tôi động loạn, làm cho tôi quên tất cả! Vì sao? Chúng ta quên tất cả? Là vì chúng ta hướng hạ, hướng trong sự động loạn mà không hướng về sự thanh nhẹ sẵn

có thì tự nhiên chúng ta phải mất tất cả, chứ không phải quên tất cả! Mất tất cả sự sáng suốt. Cho nên chúng ta hưởng thụ là chúng ta phải giải tỏa những sự trần trọc đang xâm chiếm trong bản thể chúng ta đây thì lúc đó chúng ta mới gạt hái được sự thanh nhẹ!

Cho nên những bạn đã tu mà không chịu thực hiện cho đầy đủ thì đâm ra tự phản trắc lấy mình rồi nói xấu người này, người kia, người nọ! Hỏi các bạn sự thật là sự thật, làm sao các bạn chối cãi được? Tâm tư Yếu hèn của các bạn, các bạn không chịu xây dựng nhưng mà rốt cuộc các bạn muốn đem sự yếu hèn ra công hiến cho người khác, thử xem các bạn có thể đạt được không? Với lý thuyết của các bạn, đã đi truyền bá cho mọi người là chỉ đường lối cho họ thực hành coi thử người ta có theo không? Cái chơn và cái giả nó khác xa!

Cái sở thích trong thân tâm của mọi người bất vụ lợi xây dựng, nó khác hẳn với những người động loạn và không có lối thoát. Cho nên chúng ta phải an tĩnh tinh thần biết rằng đây là đường lối xây dựng cho tôi, tôi phải tiến tôi phải thấy rõ cái tội trạng của tôi và sự sai lầm của chính tôi! Nó khác hẳn với sự ỷ lại Bề Trên ủng hộ hay là giúp đỡ.

Cho nên chúng ta chỉ có cái thức hòa đồng để chúng ta hưởng những gì sẵn có của càn khôn vũ trụ đã và đang ban bố cho chúng ta. Sự sáng suốt vô cùng đó nó đang chiếu diệu trong tâm thức của chúng ta rõ ràng. Các bạn hôm nay được thanh nhẹ hơn, càng ngày càng thanh nhẹ càng tiến hóa hơn, các bạn được hưởng nhiều hơn. Rõ ràng sự cương quyết công phu của các bạn. Mỗi đêm có nhiều người ở trong chỗ xức nóng, mồ hôi toát tới lạnh mình, khai triển với trong sự tự quyết giải thoát cho chính mình. Sau một cơn

thực hành đó các bạn thấy nhẹ rõ ràng, 100% đều xác nhận nhẹ rõ ràng.

Đàng này chúng tôi không có bán đạo ăn, mà bước vào phải đóng nguyệt liêm hay là phải làm cái gì cái gì, làm cho các bạn bận rộn. Chúng tôi làm việc trong sự phát tâm những gì sẵn có của chúng tôi, chúng tôi cống hiến, vì những gì sẵn có của chúng tôi, chúng tôi đã ý thức rằng Thượng Đế có chứ không phải của chúng tôi. Các bạn có đem được một xu một điều xuống thế gian không?

Nếu các bạn hiểu được phần hồn, thì sự đóng góp đó là cái chuyện nhỏ mọn nhất, không có phải là quan trọng và đóng góp hữu hiệu tùy khả năng phát triển của nhơn quần. Chúng ta làm, chúng ta thích thú, trong cái tinh thần xây dựng đó, chứ chúng ta không có phải ủng hộ một cá nhân để cho chúng ta hưởng

cái vinh thân phì da, mà không hành, rồi đó nói dóc, chúng ta không có làm điều đó! Cho nên mỗi người chúng ta không có tổn hao gì quá đáng, mà để thực hành và thấy rõ mình là ai? Và thấy nguyên lai bản tánh của chính mình, mới thật sự là người tu.

Cho nên các bạn đã tu nhiều đạo, nhiều pháp, một cuộc hành trình hành hương, các bạn đã làm cha mẹ tại thế, cũng đã và đang tu. Nhưng rồi cái đó có quý không? Rất quý! Các bạn động loạn và hướng ngoại đâu có thấy của quý sẵn có của các bạn. Rồi từ ngày tu, qua kinh nghiệm tôi đã thực hành và tôi đã đóng góp một phần nào sáng suốt sẵn có, tôi đã gặt hái và cống hiến cho các bạn, từ thực hành và chứng nghiệm lấy tâm thức của chính mình! Các bạn mới nhìn nhận rằng tôi đã tiến được một ly và tiến rất rõ ràng.

Có nhiều người tiến rất xa nhưng mà họ cũng cảm nhận chính mình rất tầm thường, đó cũng như tu về pháp lý mà thôi. Cho nên chúng ta đi tới vô cùng tận muốn trở về Phật Pháp thanh tịnh thì chúng ta phải đi trong chỗ hòa đồng. Và muốn hòa đồng phải xây dựng bên trong, xây dựng trật tự ở bên trong, mới thật rõ Phật Pháp là cái gì? Giá trị của Phật Pháp là cái gì? Cho nên không phải dùng hai chữ Phật Pháp mà không phải dùng hai chữ Phật giáo. Không! Phật Giáo là thực hành, Phật Pháp cũng phải thực hành mới có trật tự. Sau khi có trật tự rồi mới lĩnh hội được những cái gì ở bên trên chuyển hóa cho chúng ta. Lúc đó các bạn học nó rất dễ, các bạn thiền rất dễ dãi, không có khó khăn!

Cho nên gần đây tôi đã đề nghị rằng: Người bạn nào mới tu nên thực hiện hai pháp. Cái Soi hồn là đã chấn chỉnh bộ óc, thần kinh ở bên trên, đầu đó cho

nó ổn định, nó phải có tinh thần hướng thượng. Rồi làm chiếu minh để lập lại trật tự cho cơ tạng, cũng tinh thần hướng thượng chứ không phải hướng hạ. Rồi các bạn cứ diễn tả trong cái đường lối của khoa học vật chất. Mà khoa học vật chất các bạn cũng chưa hiểu nữa, chưa minh! Biết được một chút tưởng rằng mình biết hết. Cho nên khoa học mới đem lại cho chúng ta ổn định tâm thức! Và nếu hướng thượng thì lại sáng suốt thêm nhưng mà nhiều người bị giới hạn mức tiến của khoa học, thành ra làm sao tiến nổi được. Cho nên mình đã thoái bộ không hay, tưởng lầm rằng mình đã tiến bộ rồi đâm ra tạo cho mình thiếu thanh tịnh, gây sự tăm tối, hận thù. Đó là sự tăm tối rõ ràng.

Cho nên cái phương pháp công phu này, nó đem lại cho chúng ta càng ngày càng tiến triển hơn, càng sáng suốt hơn, càng hoà hợp hơn là đúng đường lối!

Mà càng ngày càng ngu muội, càng bất hòa đồng thì xét lại cái bệnh của các bạn đã và đang hoành hành. Chứ không có cái phương pháp tu thiền nào đã cho con người càng ngày càng tăm tối. Càng ngày càng tối tăm các bạn nên bỏ, đừng có ý lại nơi pháp này, đừng thực hành rồi đâm ra động loạn, nói bậy, thuyết bậy gây hại cho xung quanh. Đó là tội lỗi của chính mình! Vì chúng ta muốn lợi dụng cái pháp để làm giàu cho chính mình. Lợi dụng cái pháp mà không có chịu hành cho đúng, đó là tạo sự tối tăm.

Cho nên khi chúng ta hành chúng ta phải nghe cho rõ, những người thực hành đã đạt bằng cách nào? Tu bằng cách nào mới đạt? Chúng ta mới thấy rõ rằng: tất cả đều trong thực hành, mỗi chiều hướng đã thực hành. Hiện tại các bạn đối diện với nhau, đàm đạo, nghiên cứu về pháp lý là các bạn đang đọc kinh vô tự rõ ràng. Sự đối diện của bạn, giữa người này và

người kia. Mỗi người đều có một kho lý lịch vô tận và hành động để tiến hóa, từ kiếp này và tiền kiếp. Cho nên chúng ta phải bình tâm chúng ta mới học hỏi, rất quý giá, giữa bạn đạo và bạn đạo tương hội hằng tuần, đó là rất quý giá.

Các bạn đã học và đang đọc sách, đang đọc kinh vô tự của hành giả, để chiếu rọi trong tâm thức chúng ta và chúng ta học tiến thì làm sao có sự thất thoát, chỉ gia tăng tâm thức sáng suốt thay vì động loạn.

Cho nên các bạn thấy rõ cái đường lối tu học nó phải đi Phước Huệ song tu. Phước là các bạn hằng ngày đi làm việc, đóng góp cho xã hội, đem đồng lương về nuôi thân và gia đình. Đó là một điều làm phước, và các bạn học nhẫn nữa, có thừa để hỗ trợ cho người khác! Rồi Huệ là các bạn phải hướng thượng mới có huệ. Các bạn phải hướng về sự sáng suốt vô cùng thì sự sáng suốt đó nó sẽ đóng góp cho sự sáng suốt sẵn

có của chính bạn, xây dựng cho bạn thức Tâm, như mở đèn lòng cho bạn, để bạn tự rọi đường mà đi.

Thì tôi nói, tại sao ở đây chúng ta chủ trương niệm Phật ngay trung tim bộ đầu? Để khai triển sự sáng suốt sẵn có của chính mình, để tạo một cái bóng đèn sáng suốt chiếu diệu ứng phó trong bất cứ tình cảnh nào, hòa hợp với tâm linh và chiếu diệu với Bề Trên đã ban bố sự thanh nhẹ đó cho chính chúng ta. Cho nên trong giờ thiền, các bạn hứng được thì các bạn sẽ được hưởng rất nhiều. Lúc các bạn soi hồn hướng thượng, các bạn sẽ được sự chiếu diệu của chư Phật chư Tiên đối với bộ đầu! Tại sao? Vì chấn động lực của các bạn càng ngày càng gia tăng thì bên trên lấy sự sáng suốt chiếu diệu, thì sự sáng suốt đang hoà hợp.

Bây giờ các bạn dòm lên trời, các bạn thấy một ngôi

sao đang chiếu diệu, hỏi tâm thức các bạn muốn gì? Muốn hòa hợp với sự chiếu diệu đó, có phải không? Khi mà chúng ta được một điểm sáng thì bên trên làm gì? Cũng chiếu cho chúng ta càng sáng hơn. Cho nên cái phương thức công phu nó phải có đường lối rõ rệt, chứ không phải các bạn nghe tôi bắt buộc các bạn phải làm. Cho nên tôi nói các bạn phải xét, các bạn phải hỏi, các bạn ở trong thực hành chứ không có cái gì mà có thể chèn ép các bạn được.

Vì các bạn có một khả năng sẵn có, các bạn có một nhân quyền, có một cái hồn sáng suốt để tiến hóa vô cùng, không ai giới hạn các bạn được, ngoài bạn thôi! Cho nên các bạn thấy rằng, bữa nay chúng ta đi nói xấu người này, ngày mai chúng ta khỗ chứ người đó đâu có khỗ! Thấy rõ chưa? À, bữa nay chúng ta đang học và muốn chống đối một cái gì thì tối nay đầu óc chúng ta lộn xộn chứ cái người bị chống đối

đâu có lộn xộn! Vì chúng ta biết là chúng ta lập cái chương trình phá hoại thì ta tự phá hoại mình! Cho nên chư Phật chư Tiên cũng vậy, quá trình Chúa cũng vậy, bị phá hoại nhưng mà Ngài đâu có đau đớn về sự phá hoại, nhưng mà ngược lại Ngài phải cứu độ cho những phần tâm tối!

Đàng này chúng ta cũng vậy, vì chúng ta lo tu, lo dọn quét, lo sửa thì lúc nào họ đến với chúng ta cũng đến với sự sáng suốt. Chúng ta ước mong rằng họ sẽ gạt hái sự sáng suốt hơn!

Cho nên chúng ta ổn định lo tu, lo sửa mình. Vì các bạn xét rồi, cầu xin! Các bạn đã cầu xin rất nhiều. Nói tới ma quỷ thì ma quỷ thường đến với các bạn. Nhưng có người thấy kẻ không! Rồi thấy cái tánh thì thấy có ma quỷ xuất hiện trong tâm các bạn! Nếu các bạn chưa thấy cái tánh các bạn, thì các bạn đâu

có thấy phần trước đâu mà các bạn xác nhận đó là ma quỷ? Thì nó đến hằng ngày và sự thanh nhẹ cũng sẽ đến hằng ngày, hằng giờ, hằng phút của các bạn. Nhưng mà các bạn đâu có thấy! Khi các bạn hướng thượng, thanh nhẹ thì cái phần đó nó bao vây các bạn rồi, sự sáng suốt vô cùng nó đã hỗ trợ trong lúc các bạn giáng thể chứ không phải rằng đợi ngày tu mới hỗ trợ! Khi chúng ta trở về rồi, chúng ta thấy, tôi đi con đường cũ chứ không phải con đường mới, không phải tôi riêng một con đường nào ngoài tôi tự sửa.

Tôi sửa rồi, tôi thấy con đường này nó đã đem đến cho tôi cái phần điển vô cùng thanh nhẹ. Chúng ta thấy cái thể xác này không có nghĩa lý gì nhưng mà phần sáng suốt đang chỉ huy thể xác. Chứ đừng lấy sự gồ ghề động loạn đó mà chỉ huy thể xác. Rồi tưởng lầm là mình đạt thành, khổ vô cùng nghiệp lực nó hút các bạn mà các bạn không hay, các bạn cho

rằng các bạn đã thành đạo. Các bạn cho là các bạn vững! Cho nên nhiều bạn đã chống đối cái phương pháp này, nhưng mà không chịu đối diện với tôi để tìm hiểu ra sự thật! Vì thực hành, cái người đã thực hành, không bao giờ chối cãi được, không có bao giờ nói láo được. Tới đâu hiểu tới đó, giải thích trong sự thanh nhẹ và thực hành để cho mọi người được học. Cho nên tôi đã thực hành và nói ra những gì tôi đã thực hành, tôi học hỏi thêm mà thôi.

Tôi học nơi các bạn, tôi học nơi sự động loạn để chỉ rõ sự động loạn đó, chúng ta đồng thanh lọc chúng ta để chúng ta tiến. Chứ không chỉ một đường lối nào cho các bạn thoái bộ và không kêu các bạn bỏ một nghề nào các bạn đang làm.

Cho nên những nghề nào các bạn làm ở thế gian này cũng là cái duyên nghiệp mà thôi. Rồi các bạn cứ

hành đó, rồi càng ngày càng tu thấy càng sáng suốt hơn, càng xây dựng hơn, càng tinh vi hơn. Lúc đó các bạn mới thấy rõ rằng: Ngành nào cũng hoà là một mà thôi, vì chúng ta thiếu thanh tịnh, nay đòi làm này, mai đòi làm kia, lớp lớp đòi làm nọ, nhưng mà tuổi tác nó giới hạn chúng ta rồi. Một kiếp người làm việc bao nhiêu năm, học hỏi bao nhiêu năm, để trở về với sự thanh tịnh sẵn có của chính mình?

Cho nên phải dốc lòng giữ một đường lối để tiến thẳng thay vì nay đổi này, mai đổi kia, một đổi nọ, cứ tạo sự động loạn và làm than cho chính mình bất ổn mà thôi! Khó ăn khó ngủ, đời cũng bất minh mà đạo cũng bất thông! Khổ vô cùng! Cho nên cái tâm thức của con người luôn luôn gắn liền với sự động loạn điên đảo mà không hay. Cho nên chúng ta vì trong cảnh mà chúng ta chán, chúng ta đã từng sống trong cảnh đó chúng ta chán chúng ta mới tự bỏ.

Thì muốn từ bỏ phải làm thế nào? Phải thực hành mà thôi, không làm cái gì hơn hết! Nếu các bạn không thực hành không bao giờ các bạn gặt hái được thanh nhẹ bên trong! Tất cả những kinh sách lưu lại mà bây giờ các bạn thực hành rồi các bạn xem kinh sách các bạn thấy không? Tất cả những vị đó là đều thực hành mới thành đạo và lưu lại điển kinh cho chúng ta học hỏi. Mà nếu chúng ta không có điển thì làm sao chúng ta học được sự tinh vi của những vị đã nói bao năm bao nhiêu kiếp? Đã dạy cho chúng ta học hỏi, nhưng mà chúng ta đâu có học, tưởng mình là hay hơn, mình giỏi hơn.

Cho đến khi các bạn gặt hái được luồng điển rồi, các bạn bước vào điển giới rồi, các bạn mới thấy giá trị của kinh kệ luôn cả kinh vô tự. Các bạn không còn đọc sách nữa, các bạn dòm cái cây các bạn cũng thấy cả càn khôn vũ trụ đang chiếu diệu và đang xây

dựng! Trong chu trình tiến hoá của thế gian! Rồi tất cả muôn loài vạn vật hiện trước mắt các bạn cũng đã và đang xây dựng trong sự bình đẳng trong thức của Thượng Đế đã an bài! Cho nên những lý thuyết vững vàng mà chúng ta thấy rõ ràng chính mình thiếu thanh nhẹ không thể quán thông được.

Nếu chúng ta có thanh nhẹ rồi thì chúng ta quán thông tất cả thấy rõ ràng, không ngoài sự thực hành. Tôi không chấp nhận những lý thuyết viển vông nhưng mà chính mình phải thực hành để thấy. Cho nên tôi phải đóng góp cho chính tôi và phải đặt một chương trình kỳ công để thăng hoa trọng trách của chính tôi. Từ mọi hoàn cảnh này tới hoàn cảnh khác, để tôi tiến. Phần nào tôi cũng gieo tâm thức trong đó để tôi luận xét và tôi quán thông mọi sự việc.

Cho nên ngày hôm nay tôi được cơ hội đối diện với

các bạn, để học hỏi thêm. Tôi không dám nói rằng tôi dạy các bạn. KHÔNG! Tôi ở trong thực hành tôi nói ra mà thôi. Chứ tôi không có nắm một người nào, à, tao dạy mày làm như vậy. Không có vụ đó. Tôi chỉ thực hành như vậy và tôi nói như vậy. Các bạn có cái quyền năng của các bạn để thực hành và để đi tới, không ngoài bạn được!

Cho nên tôi nói với các bạn thực hành để đi tới, tôi đã làm như vậy, như vậy, các bạn thấy sáng suốt, nhẹ nhàng, chính các bạn đã xác nhận. Khi các bạn xác nhận được điểm nào thì các bạn tiến điểm đó. Như tôi đã xác nhận điểm thăng hoa cùng sự chịu đựng của mỗi người ở thế gian. Tôi thấy rằng con người là vô cùng. Ta quá nhiều hoàn cảnh đau khổ, thiếu thốn, cũng như đã phong phú, mà cũng rơi vào cái điểm tăm tối, đau khổ rồi buồn hận. Đó là rơi vào điểm tăm tối! Phong phú, đó là hưởng rồi cũng rơi vào

điêm tối tăm.

Tối tăm là bệnh hoạn! Không biết mình, không biết xây dựng cho chính mình. Rồi đâm ra gì? Đâm ra bệnh hoạn và đau khổ! Cho nên chúng ta biết xây dựng lấy chúng ta thì chí gặt hái sự thanh nhẹ thì cái sự trần trọc kia, tự nó phải từ từ tan rã. Tôi đã thường nói: ánh sáng đến là bóng tối phải tiêu tan.

Cho nên chúng ta đã thấy rõ rồi, tuổi tác chúng ta không có cho phép trì trệ nữa. Các bạn đã có bàn tay huyền diệu đưa các bạn đi đến từng giai đoạn một, từ giờ từ giấc để thăng hoa sửa chữa, thấy sự sai lầm của chính mình. Bệnh khùng, bệnh điên, bệnh tăm tối đó, không có ai xen kẻ vô mà giúp ai được ngoài bạn! Bạn đi, bạn thấy rõ, bạn có đèn lòng bạn phải tự thắp cho nó sáng. Nếu các bạn không thắp, không châm điện lửa vô thì nó không sáng.

Vì cái đó là quyền hạn của chính bạn mà thôi không có ai có thể giữ quyền đó. Tự nhiên không hiểu rồi đâm ra mê loạn, tội nghiệp vô cùng.

Cho nên bề trên luôn luôn ban bố tình thương. Các bạn thấy rằng họ cũng mất mũi tay miệng như chúng ta nhưng mà họ lâm cái nạn đó, hỏi ông Trời bỏ họ không? Không! Lấy gì chứng minh là không bỏ?

Vẫn cho họ có hơi thở như chúng ta để mà sống. Thượng Đế vẫn an bài, vẫn xây dựng nhưng mà bước tiến đó Thượng Đế đã ban rãi cái nhân quyền rõ rệt. Muốn xuống hay là muốn đi lên tùy nơi con mà thôi, không phải tùy nơi Cha.

Cần khôn vũ trụ đó. Xuống thì làm việc thấp mà lên thì làm việc cao nhiều. Mỗi người một phận sự trong chu trình tiến hoá để đóng góp cả cần khôn vũ trụ chứ không phải các bạn có thể từ chối được việc làm

nhiệm vụ của Thượng Đế ân ban.

Cho nên Thượng Đế không có xóa bỏ, tới hột cát cũng không có xóa bỏ. Các bạn thấy hột cát cũng được lưu dụng và xây dựng cho nó thăng hoa thành một cái ly tốt đẹp. Vậy chớ cọng cỏ có hữu ích không? Cũng vậy! Thì không có tâm linh nào không xài được. Biết sử dụng hay là không biết sử dụng mà thôi. Mà muốn biết được sự sử dụng đó, phải có sự thanh nhẹ. Nếu mà các bạn không có được sự thanh nhẹ làm sao biết sử dụng.

Cho nên trong chu trình tiến hoá của chúng ta, đòi hỏi sự dày công của mọi cá nhân. Cho nên các bạn nên cố gắng thực hành cho kỳ được cho tâm thức và cho sự kiểm chứng của các bạn còn quý hơn các bạn nghe nhiều và không hành được.

Hôm nay tôi cũng về với các bạn và chúng ta sẽ đặt

nhiều câu hỏi để đóng góp trong tinh thần xây dựng.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay..../

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

16 / 05 / 1982